

Barbara Cartland

KAHEVÕITLUS SAATUSEGA

Barbara Cartland
A DUEL WITH DESTINY
1977

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Virve Pillau
Korrektor Inna Viires

© 1977 by Barbara Cartland
All rights reserved.
© 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10316
ISBN 978-9949-20-053-5

Autori märkus

1. augustil 1815 printsregendi poolt Carlton House'is Wellingtoni hertsogi auks korraldatud pidu leidis tegelikult aset, samuti ka raamatus kirjeldatud pidustused Londoni parkides.

Genealoogia ei puuduta enam üksnes kõrgkihi põlvnemist, vaid kõiki inimesi. 1836. aasta registreerimiseadus muutis Inglismaal kohustuslikuks kõigi sündide, abielude ja surmade registreerimise.

Riiklike registritega saab tutvuda Londonis Chancery Lane'i registrikeskuses, kus säilitatakse ajaloolisi ürikuid, nagu näiteks Domesday Book (1086–1087) ja Magna Carta (1215). Ameerika Ühendriikides sai huvi genealoogia vastu alguse Briti asunduste algusaastatel. Esimesed Virginia perekonnad moodustasid isevalitsuse ning kasutasid vappe.

1. peatükk

Rowena kuulis, kuidas eesuksele koputati ning pani kõrvale soki, mille nõelumine tal parajasti käsil oli.

Polnud loota, et missis Hanson kööki koputit kuuleks. Kokk muutus iga aastaga üha kurdimaks ning vabandas ennast välja sellega, et ta ei kuule koputamist ega korraldusi, mida ta täita ei tahtnud.

Rowena oletas, et ukse taga on mõni isa patsient, tema meelest kõlas koputus nii, nagu oleks külalisel tuli takus. Võib-olla on see sünnitaja või mõni naaberfarmi tööline, kellega on juhtunud õnnetus.

Neiu ruttas läbi väikese halli, avas ukse ja jahmus, nähes nelja meest, kes tassisid väravat, millel lebas inimene.

„Mis juhtus?” päris neiu.

„Doktor käskse ärra seie tuvva,” vastas üks meestest.

Kahevõitlus saatusega

Rowena silmitses hindavalt neljavarvalist väravat, mis oli nähtavasti hingedelt maha võetud.

„Te ei pääse sellega uksest sisse,“ ütles ta, „ja trepist üles hoopiski mitte. Te peate ta kätele võtma.“

„Me ju ütlesime sulle sedasamast,“ ütles üks mees teisele.

Kõik mehed olid pärit külast ja Rowena teadis neid nimepidi.

„Mis juhtus, Abe?“ päris ta kõige vanemalt.

„Õnnetus ristteel, miss Rowena, tõeste kole lugu!“

Mehed asetasid värava maha. Nüüd nägi Rowena, et lamaja on uhkelt riietatud härrasmees.

Kaelas oli tal keerukalt seotud valge kaelaside ja Rowena erilise tähelepanu pälvis tema saabaste läige, enne kui neiu märkas, kui suur mees on ja kui pikk võiks ta püsti seistes tegelikult olla.

„Postitõlla kutsar olla jälle purjus old,“ selgitas üks meestest.

„Nendega oo' rohkem õnnetuisi kui kellegi teisega,“ pistis kolmas vahele.

„Kui palju inimesi veel viga sai?“ päris Rowena.

„Ain't see ärra siin,“ vastas Abe. „Reisijad said küll kenakesti raputada, karjusid ja nutsid mis kole, aga doktoriärra oolitseb nende eest.“

Rowena mõtles, et oli suur õnn, et isa seal läheduses oli, ja siis meenus talle, et isa oli kutsutud külasse, kust ta pidi ühte kaugemasse farmi minema.

Seega oli ta olnud õnnetuse hetkel üsna risttee lähedal.

Neli meest tõstsid vigastatu väravalt üles. Nähtavasti oli mees väga raske, sest kandjatel tuli tõsiselt muskleid pingutada. Nüüd tõid nad ta majja ning hakkasid ettevaatlikult trepist üles minema.

Majas oli ainult üks vaba magamistuba. Rowena juhatas mehed sinna.

See kaunis tuba, mille kaaraken avanes majatagusesse aeda, oli kuulunud Rowena emale.

Neiu kiirustas ees, et tõmmata ruloo akna eest ning tekk voodi pealt.

Voodi oli alati valmis seatud, sest see polnud kaugeutki esimene kord, kus isa kasutas tuba oma patsientide tarvis.

Viimati oli seda Rowena mäletamist mööda kasutanud üks naisreisija, kes oli jääl libastunud ja jala murdnud.

Ta oli elanud nende juures ligi kolm nädalat ning olnud kõigile tõeliseks nuhtluseks.

Veel enamgi – lõpuks oli ta lahkunud, oma ravi ja ülalpidamise eest isegi tasumata!

„Vähemalt tundub see patsient olevat jõukas!” mõtles Rowena endamisi.

Ent ta teadis, et kui nad tahavad mehelt raha saada, jääb selle küsimine tema ülesandeks. Isal ei tulnud nähtavasti kunagi pähe oma töö eest tasu nõuda.

Kahevõitlus saatusega

Kandjad tõid härrasmehe magamistuppa ja asetasid voodile.

Kui mehe pea oli padjal, nägi Rowena, et ta oli erakordselt meeldiva välimusega, ja seda isegi vaatamata suurele haavale otsaesisel, mis veritses tugevasti.

Mehe silmad olid suletud ja Rowena mõtles, et nii sügava teadvusetuse puhul võib mehel olla ka teisi vigastusi.

„Kas on veel midagist, mida me teha saame, miss Rowena?” päris Abe.

„Jah, on küll,” ütles Rowena kärmelt. „Riietage see härra lahti ja pange teki alla. Siin pole praegu peale minu ja missis Hansoni tema eest kedagi hoolitsemas ning kui doktor tagasi jõuab, on tal liiga palju muudki tegemist.”

Mehed silmitsesid lamavat härrat veidi murelikult nagu kartes, et ta võiks ärgata ning nendega taolise familiaarsuse pärast kärkima hakata.

„Olge ettevaatlikud,” manitses Rowena. „Ma lähen toon talle ühe isa öösärgi.”

Seda öeldes lahkus ta toast, mõeldes, et mehed võivad ennast kasulikuks teha ning sel moel säästa isa koju jõudes lisakohustustest.

Ta teadis pikaajalise kogemuse põhjal, kui raske on suurt meest lahti riietada, eriti kui see on teadvueta.